

I U 289/2018-20

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRavno sodišče RS. LJUBLJANA

21. 5. 2019

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

Podpis pristojne
sodne osebe:

[Handwritten signature]

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljale višje sodnice mag. Miriam Temlin Krivic kot predsednica ter Petra Hočevnar in mag. Mira Dobravec Jalen kot članici,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Nežke Dekleva kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: MIRAN STANOVNIK,

, ki ga zastopa Zoran Korenčan, odvetnik v Ljubljani, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Komisija za preprečevanje korupcije, Ljubljana,

zaradi ugotovitev kršitve integritete,

o tožbi zoper Ugotovitve o konkretnem primeru v zadevi ravnanja župana Občine Log - Dragomer pri izdaji dovoljenja za opravljanje dodatne dejavnosti Komisije za preprečevanje korupcije, št. 06210-382/2016-38 z dne 20. 12. 2017,

na seji 21. maja 2019

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Z izpodbijanim aktom - Ugotovitve o konkretnem primeru v zadevi ravnanja župana Občine Log - Dragomer pri izdaji dovoljenja za opravljanje dodatne dejavnosti, št. 06210-382/2016-38 z dne 20. 12. 2017, je toženka ugotovila, da ravnanja tožnika pri posredovanju podatkov v postopku izdaje dovoljenja toženke za opravljanje dejavnosti samostojnega podjetnika po 26. členu Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (v nadaljevanju ZIntPK), ko je: 1. toženki zamolčal vodenje oddaje Survivor ter druge relevantne podatke (časovno obremenitev, koriščenje izrednega in plačanega dopusta, nepredložitev pogodbe, s katero je že razpolagal, ter zamolčanje dejstva, da dejavnost že opravlja), 2. poslovni subjekt s.p. odprl pred izdajo dovoljenja toženke po 26. členu ZIntPK ter bil zaradi navedenega od 7. 4. 2016 do izdaje dovoljenja toženke, do 23. 6. 2016, v nezdružljivosti funkciji (kršitev prvega odstavka 27. člena ZIntPK), 3. v času od 15. 4. 2016 do 3. 6. 2016 opravljal pridobitno dejavnost vodenja oddaje Survivor, me da bi za opravljanje dejavnosti prejel dovoljenje toženke (kršitev četrtega odstavka 26. člena ZIntPK), predstavlja kršitev integritete, kot jo opredeljuje 3. točka 4. člena ZIntPK.
2. V obrazložitvi je toženka navedla, da je na lastno pobudo in na podlagi ugotovitev v okviru postopka izdaje dovoljenja za opravljanje dodatne dejavnosti funkcionarju uvedla postopek v zvezi z ravnanjem tožnika, župana Občine Log - Dragomer pri sodelovanju v oddaji Survivor, ki je bila predvajana na Pop TV, z namenom, da bi izvedla nadzor nad spoštovanjem določb ZIntPK. Toženka je pridobila podatke ter po preučitvi vse zbrane dokumentacije ter podatkov na seji 8. 12. 2016 sprejela osnutek ugotovitev o konkretnem primeru in ga posredovala v izjavo tožniku, ki se je na to odzval z dvema vlogama, prisostvoval pa je tudi na seji komisije 18. 4. 2017 in še dodatno posredoval dokumentacijo. Po preučitvi vseh dejstev in okoliščin ter izjasnitev tožnika, kar vse podrobno opiše, je toženka, upoštevajoč 3. točko 4. člena, 26. člena ter prvi odstavek 27. člena ZIntPK, uvodoma pojasnila, da lahko na zahtevo poklicnega funkcionarja temu izda dovoljenje tudi za opravljanje pridobitne dejavnosti, ki je sicer prepovedana, pri čemer toženka upošteva javni interes in stopnjo tveganja, da bi opravljanje te dejavnosti vplivalo na objektivno in nepristransko opravljanje funkcije ali ogrozilo njeno integriteto. Nadalje se je sklicevala še na 41. in 42. člen Zakona o delavcih v državnih organih (v nadaljevanju ZZDO), 18. člen Zakona o funkcionarjih v državnih organih (v nadaljevanju ZFDO), 3. člen Zakona o preprečevanju dela in zaposlovanja na črno (v nadaljevanju ZPDZC-1) in 39. ter 40. člen Zakona o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1). Toženka je v okviru obravnavanja te zadeve zaznala tudi sume kršitev ZZDO, ZFDO in ZPDZC-1, o čemer je seznanila pristojne organe, ki so te sume ovrgli. Tožnik je toženko 14. 4. 2016 obvestil o opravljanju dodatne dejavnosti (Obvestilo komisiji), da je odprl poslovni subjekt Športne storitve, Miran Stanovnik s.p., za izvajanje izobraževanj

o varnosti v cestnem prometu, s čimer je povezano strokovno sodelovanje z različnimi subjekti kot so društva, radijske in televizijske postaje ter tudi različni posamezniki. Temu je priložil sklep o vpisu v poslovni register, pogodbo o poslovnem sodelovanju z družbo Blago mix d.o.o. z dne 8. 4. 2016, ter soglasje delodajalca z dne 13. 4. 2016, v kateremu mu je Občinski svet Občine Log-Dragomer dal soglasje za popoldanski s.p. za športne dejavnosti in dejavnosti s področja izobraževanja (na področju varnosti v cestnem prometu). Iz navedenega izhaja, da tožnik v času izdaje dovoljenja ni obvestil niti delodajalca, da bo v svojstvu s.p. odšel v tujino, kjer bo opravljal pridobitno dejavnost kot voditelj oddaje Survivor. Toženka je tožnika z dopisom z dne 29. 4. 2016 obvestila, da obvestilo ne zadošča, da pa lahko zaprosi toženko za izdajo dovoljenja, kar je tožnik storil. Toženka je nato tožniku izdala dovoljenje št. 1/2016 z dne 23. 6. 2016, s katerim mu je za čas opravljanja funkcije poklicnega funkcionarja dovolila opravljanje dela samostojnega podjetnika Miran Stanovnik s.p. z dodatnim pogojem, da spoštuje omejitvev, da Občina Log-Dragomer v času veljavnosti tega dovoljenja ne sme poslovati s tem s.p.. Tožnik k vlogi za izdajo dovoljenja za opravljanje dodatne dejavnosti ni priložil pogodbe o koprodukcijskem programskem sodelovanju, ki jo je sklenil s Pro Plus d.o.o. za projekt Survivor z dne 10. 4. 2016, kljub temu, da je z njo razpolagal že pred posredovanjem Obvestila komisiji. Prav tako je v Obvestilu in nadaljnji korespondenci zamolčal, da bo oziroma da pravkar opravlja delo voditelja TV oddaje Survivor, čeprav je v času izdaje dovoljenja (dopis z dne 21. 5. 2016) toženko zaprosil za podaljšanje roka za odgovor v zvezi s pozivom toženke z dne 29. 4. 2016, ker je bil v Aziji in se je vrnil v začetku junija. Tudi po tem, ko se je vrnil s Filipinov oziroma po zaključku snemanj pa toženke ni seznanil, da je v okviru s.p. opravil delo voditelja TV oddaje, temveč je vlogo dopolnil na način, da je večino navedb iz Obvestila ponovil ter dodal, da je v različnih sredinah nastopal kot motivacijski govorec in da želi opravljati strokovno sodelovanje (kot tudi vodenje in komentiranje) v dejavnostih športnega in tekmovalnega značaja ter na področju izobraževanj v cestnem prometu in motivacijskih nastopov tudi izven športne javnosti. Po tožnikovih navedbah je bil na Filipinih od 15. 4. 2016 do 3. 6. 2016 (v tem času je bil odsoten z dela: koristil je 7 dni izrednega plačanega dopusta, 12. dni izrednega neplačanega dopusta ter 15 dni rednega letnega dopusta), iz česar izhaja, da je šlo za daljšo odsotnost z dela, česar toženka pri izdaji dovoljenja tudi ni presojala, saj je tožnik s tem ni seznanil. Gre za pomembno okoliščino, saj toženka izda dovoljenje pod pogojem, da dodatna dejavnost oziroma časovna obremenitev ne vpliva na opravljanje primarne funkcije. Ker pa je tožnik opravljal lastno pridobitno dejavnost tudi v času koriščenja izrednega plačanega in neplačanega dopusta, pa njegova navedba v Obvestilu in v nadaljevanju postopka izdaje dovoljenja, da bo pridobitno dejavnost opravljal izključno v svojem prostem času in s svojimi lastnimi sredstvi ni (bila) resnična.

3. Toženka je še ugotovila, da je bil predmet Pogodbe z dne 10. 4. 2016 priprava izvirnega avdiovizualnega avtorskega dela Survivor, pri čemer sta se pogodbeni stranki dogovorili, da je voditelj AV dela tožnik, kar je tudi bistven element pogodbe. Poleg vodenja oddaje sta se dogovorili tudi o dodatnih obveznostih izvajalca in sicer sodelovanje pri predproduksijskih aktivnostih in promocijskih oglasih; iz 1. člena pogodbe izhaja, da izvajalec (torej tožnik) izrecno zagotavlja, da je izvajanje obveznosti po tej pogodbi njegova poslovna dejavnost po registraciji, da samostojno deluje na trgu in da z naročnikom ni v odvisnem razmerju. Vodenje oddaje Survivor potrjujejo ogledi posameznih oddaj, ki so se predvajale na Pop TV, ter oglasi komercialne televizije, ki je oglaševala tožnika kot voditelja oddaje. Tožnik je glede pojasnjevanja izvajanja dejavnosti zavajal delodajalca in toženko, saj je pri podaji vloge za odobritev izrednega dopusta navedel, da se bo kot aktivni član uradne odprave udeležil ekstremno športnega tekmovanja v tujini, zato mu je bil tudi odobren izredni dopust. Navedeno zavajanje je tožnik pojasnil, da je bil projekt v tistem obdobju še poslovna skrivnost in da ni poznal vseh podrobnosti, se je pa o tem pogovarjal z nekaterimi člani Občinskega sveta Občine Log-Dragomer, članom nadzornega sveta občine iz druge politične opcije, ravno tako pa s svojo namero seznanil nekaj sodelavcev in prejel pozitivne odzive. Toženka je ugotovila, da pogodba ni označena kot poslovna skrivnost, iz dopisa Pro Plus z dne 21. 3. 2016, na katerega se sklicuje tožnik, pa izhaja prošnja, da vabilo in informacijo naslovnik (torej tožnik), smatra za osebno in ravna s podatki kot s poslovno skrivnostjo. Produkcijaska hiša torej dopisa ni označila kot poslovno skrivnost po določbah ZGD-1, sicer pa se tožnik v postopku pred državnimi organi in organi lokalnih skupnosti nanjo ne bi mogel sklicevati ali je prikriti, sploh če pred njimi sproži določene postopke, v katerih se odloča o njegovih pravicah in obveznosti, uradne osebe, ki o tem odločajo, pa so poslovno skrivnost dolžne varovati. Toženka je zaključila, da bi tožnik kot župan bil dolžan pred opravljanjem dejavnosti vodenja oddaje Survivor, torej pred 15. 4. 2016, v skladu s 26. členom ZIntPK pridobiti dovoljenje toženke. Pri pridobivanju soglasja občinskega sveta in v nadaljevanju dovoljenja toženke bi bil dolžan razkriti resnični namen ustanovitve poslovnega subjekta, in sicer da je poleg dejansko navedenega opravljanja nalog opravljal tudi dejavnost vodenja oddaje Survivor, razkriti bi moral dejansko časovno obremenitev izvajanja projekta ter toženki in svojemu delodajalcu posredovati vse dejanske in resnične podatke, s katerimi je že razpolagal v času podaje vloge za izdajo dovoljenja delodajalcu za opravljanje dodatne dejavnosti, vloge za izdajo dovoljenja toženke v skladu s 26. členom ZIntPK kot tudi vloge za odobritev izrednega plačanega in neplačanega dopusta.
4. Tožnik je v tožbi navedel, da je izpodbijani akt nepravilen in nezakonit. Toženka je bistveno kršila določbe postopka, nepravilno in nepopolno ugotovila dejansko stanje ter zmotno uporabila veljavno materialno pravo. Obrazložitev toženke ne

vsebuje vseh bistvenih sestavin odločbe po 214. členu ZUP, saj toženka ni nikjer navedla, da je v postopku uporabila postopkovne določbe ZUP, čeprav bi jih morala. Nikjer tudi ni obrazložila, katere dokaze tožnika je zavrnila in zakaj. Glede na odločitev je namreč jasno, da ni sprejela dokaza tožnika glede odločitve organa Tržnega inšpektorata RS (v nadaljevanju TIRS) dne 8. 5. 2017 in dopisa Pro Plus d.o.o. z dne 24. 2. 2017. To predstavlja absolutno bistveno kršitev določb postopka. Akt tudi ne vsebuje navedbe o članih senata toženke, ki je v zadevi odločala. Tako ni možno preizkusiti, ali je odločal zakonit organ in ali bi se morale uporabljati določbe o izločitvi uradne osebe. Toženka nikjer ni navedla, katera zakonska določba je kršena z zamolčanjem (za toženko) relevantnih podatkov. Za ugotavljanje ustrezne registracije dejavnosti pristojen TIRS, ki ga je toženka o sumu kršitve tudi obvestila, ta pa je ugotovil, da je registracija podjetja tožnika za opravljanje dejavnosti po pogodbi z dne 10. 4. 2016 ustrezna. To pomeni, da je pristojni organ ugotovil, da tožnik pri projektu Survivor ni sodeloval kot voditelj, temveč kot športni sodnik, motivator, učitelj, trener. Za te dejavnosti je tožnik tudi registriran. Tožnik je ob vložitvi prošnje za opravljanje dejavnosti toženki tudi izrecno povedal, da je odprl poslovni subjekt z namenom strokovnega sodelovanja s televizijo in to dejavnost je pri projektu Survivor tudi opravljal kot strokovnjak za področje ekstremnega športa. Projekt je sestavljen iz treh delov: prvi del je življenje v tujini, ki vključuje boj za preživetje, itd, ki je zajemal največji del oddaje, v njem tožnik ni sodeloval. Drugi del je športni, v katerem tekmovalci sodelujejo na različnih športnih poligonih, kjer tožnik sodeluje tako, da predstavi pravila igre, sodi tekmovalce in motivira tekmovalce. Največ nalog pa je tožnik opravil za kamero, kjer je sodeloval pri izbiri športnih rekvizitov za športna tekmovanja, glede tega usposabljal tekmovalce in svetoval naročniku. Tožnik ni imel vloge voditelja, temveč predvsem in v največji meri, poleg športnega sodnika, tudi vloge športnega mentorja naročniku in tekmovalcem. Prvi in drugi del nimata voditelja. Vodenje je dejansko zgolj v tretjem delu projekta, voditelj je bil

Projekt Survivor je organiziran kot ekstremno športno tekmovalstvo, v katerem so tekmovalci nastanjeni na odmaknjeni lokaciji, kjer poteka tekmovalstvo. Tekmovalce je treba spremljati, da se zagotovi njihova varnost. Tožnik je kot izkušen športni strokovnjak naročniku svetoval glede izvedbe tekmovanja, usposabljanja tekmovalcev, itd.

5. Tožnik je nadalje navedel, da je ugotovitev toženke tudi v nasprotju z zakonodajo, saj ZIntPK nikjer ne določa, da ji mora funkcionar v času opravljanja svoje dejavnosti predložiti vse sklenjene pogodbe. Ni jasno, na podlagi katerega zakona bi moral tožnik razkriti svoje sodelovanje pri Survivor. Celo toženka je tožnika pozvala, da ji posreduje vse podatke, ki so po njegovem mnenju pomembni za zadevo. Torej ni jasno, kako naj funkcionar ve, kaj toženka hoče, saj mora točno navesti, kaj želi in ne more funkcionarju potem očitati, da ji nečesa ni posredoval. Tretji odstavek 26. člena ZIntPK tega ne nalaga. Toženka je bila od prejema

obvestila dne 15. 4. 2016 seznanjena, da tožnik opravlja dejavnost. Če bi želela, bi tožniku lahko prepovedala opravljati dejavnost, pa tega ni storila, zato tožnik ni imel razumnega dvoma, da tega ne bi smel opravljati. Toženka v dopisu z dne 29. 4. 2016 tožniku ni pojasnila, da krši 27. člen ZIntPK. Toženka pa je izdajo dovoljenja vodila glede opravljanja druge, ne športne dejavnosti in tudi dovoljenje je izdala glede druge dejavnosti. Takšno postopanje je nepravilno, saj gre za športno dejavnost, kot je ugotovil tudi TIRS. Ni tudi jasna podlaga, da mora tožnik obvestiti toženko o časovni obremenitvi izvajanja svoje dejavnosti, pri čemer tega tudi ni zahtevala v dopisu z dne 29. 4. 2016. Tožnik je izkazal, da je dejavnost opravljal v svojem prostem času in sicer 1 do 3 ure dnevno, v izjasnitvi z dne 3. 1. 2017 pa tudi pojasnil, da opravljanje dejavnosti v tem projektu ni vplivalo na objektivno in nepristransko opravljanje funkcije župana ali ogrozilo njegovo integriteto. Čeprav to ne bi bilo treba, je tožnik svoje naloge župana uskladi z aktivnosti v projektu, tako, da so potekale z nezmanjšano učinkovitostjo in intenzivnostjo (preko interneta, skypa, itd). Do teh navedb se toženka ni opredelila. Toženka tudi ni izkazala podlago, da dopust sodi v delovni čas funkcionarja oziroma ne pojasni, zakaj je ugotovila, da tožnik dejavnosti ni opravljal v svojem prostem času, saj nima pristojnosti, da bi odločala, kaj lahko posameznik počne v času dopusta. Koriščenje dopusta pa je bilo tudi zakonito, kot je ugotovil delodajalec tožnika.

6. Tožnik je še navedel, da glede na to, da je opravljal športno dejavnost, je obvestilo zadoščalo in mu ni bilo treba pridobiti še dovoljenja toženke za opravljanje dejavnosti. Obvestilo, da mora tožnik pridobiti dovoljenje toženke, pa je toženka res datirala 29. 4. 2015, poslala ga je šele 16. 5. 2016, tako da se je tožnik z njim seznanil šele 21. 5. 2016. To je bistveno za presojo zakonitosti ravnanja toženke glede na drugi odstavek 26. člena ZIntPK. Toženka bi morala do 30. 4. 2016 obvestiti tožnika, da obvestilo ne zadošča oziroma da je treba zaprositi za izdajo dovoljenja, zato je tožnik utemeljeno pričakoval, da je zadeva urejena. Zamuda roka toženke ne more iti na škodo tožnika. Po tretjem odstavku 26. člena ZIntPK pa zavezancu ni treba prenehati opravljati dejavnost, ko prejme obvestilo o uvedbi postopka glede na drugi odstavek istega člena. Ni torej jasno, zakaj bi moral tožnik z dejavnostjo prenehati. Toženka je imela tudi možnost tožniku opravljanje dejavnosti prepovedati, pa tega ni storila. Tožniku pa se tudi ne more očitati kršitev obveznosti, ki v zakonu ni opredeljena. S tem toženka krši načelo zakonitosti in pravne varnosti ter posega v ustavne pravice tožnika. Kršitve ZIntPK so določene v X. poglavju zakona in opisano ravnanje ni opredeljeno kot kršitev. Prav tako je neobrazložena ugotovitev toženke, da je tožnik kršil integriteto. 3. točka 4. člena ZIntPK vsebuje definicijo pojma "integriteta" in ne obveznost, ki bi jo moral posamezni funkcionar izpolnjevati. V tem primeru je povsem nepojasnjeno, katero obveznost je tožnik kršil. Zakonske določbe "pomen izrazov" (kar 4. člen je) pa se ne more kršiti. Funkcionarji na podlagi 26. in 27.

člena nimajo nobene obveznosti prilaganja dokazil, toženka pa ima vse pristojnosti, da taka dokazila zahteva in prepove ali omeji opravljanje dejavnosti. Tako je imela toženka od 14. 4. 2016, ko je bila o opravljanju dejavnosti obveščena, pravico zahtevati vse pogodbe, zahtevati začasno prenehanje opravljanja dejavnosti ali tožniku določiti druge pogoje, pa tega ni storila. Toženka tudi ne pojasni, zakaj dejavnosti tožnika ni mogoče šteti kot športno-izobraževalne dejavnosti po drugem odstavku 26. člena ZIntPK, kar je ključno za presojo ravnanja tožnika, še zlasti glede na odločitev TIRS. Tožnik je zato sodišču predlagal, da tožbi ugodi, odpravi izpodbijani akt in postopek zoper tožnika ustavi, oziroma tožbi ugodi, izpodbijani akt odpravi in zadevo vrne toženki v ponoven postopek, toženki pa naloži povrnitev stroškov postopka. V dokazne namene je predlagal vpogled v tam navedene listine in svoje zaslišanje.

7. V prvi pripravljalni vlogi je tožnik še dodal, da je opravil poizvedbe pri Pošti Slovenije glede vročanja pošiljke z dne 29. 4. 2016, dobil odgovor, da je bilo to pismo pravilno oddano na pošto 16. 5. 2016, zato (glede na 15-dnevni rok iz drugega odstavka 26. člena ZIntPK) tožnik ni imel nobenega dvoma, da dodatne dejavnosti ne bi smel opravljati. To tudi potrjuje Sistemsko pojasnilo toženke z dne 11. 7. 2011. Funkcionar pa je glede na Pojasnilo toženke z dne 6. 6. 2011 dolžan obveščati toženko zgolj v primeru trajnejšega in kontinuiranega dela, ki ga izvaja za isto pravno ali fizično osebo. Pomembno je tudi, da je toženka v Sistemskem pojasnilu sama ugotovila, da so glede 26. člena ZIntPK v zakonu predvidene le tri kršitve, navedeni v četrti in peti alineji prvega odstavka ter v drugem odstavku 77. člena ZIntPK. Toženka pa nobene od teh kršitev v postopku ni ugotovila.
8. Toženka je v odgovoru na tožbo navedla, da gre za postopek po 13. členu ZIntPK in je bil akt izdan na podlagi ZIntPK. Postopkovne določbe ZUP se uporabljajo le, če vprašanja postopka v ZIntPK niso urejena. Ker ugotovitve nimajo oblike upravne odločbe, tudi ni utemeljen očitok o kršitvi 214. člena ZUP. Sicer pa je najti v aktu ekvivalent vsakemu elementu obrazložitve v vsebinskem smislu. Toženka je povzela vsebino odločitve TIRS in sama nadalje ni presojala ustreznosti registrirane dejavnosti, prav tako je povzela pojasnilo Pro Plus z dne 24. 2. 2017. V uvodu pa je tudi navedeno, da je o zadevi odločal kolegijski organ - senat toženke. Jasno je tudi, kaj tožniku očita. Odločitev TIRS in Pro Plus tudi ne spremenita dejstva, da je tožnik toženki zamolčal podatke in dejstva ter ni predložil dokumentacije, ki bi bila za toženko relevantna za izdajo dovoljenja za opravljanje dodatne pridobitve dejavnosti poklicnega funkcionarja, kar je povzročilo, da je toženka v postopku izdaje dovoljenja odločala na podlagi nepopolnih in zavajajočih dejstev. Tudi ne drži, da bi za opravljanje dejavnosti tožnika zadoščalo le njegovo obvestilo. Tožnik namreč tudi po tem, ko se je vrnil s Filipinov in dopolnil svojo vlogo 11. 6. 2016, ni seznanil toženke, da je v okviru s.p. opravil delo voditelja. Tako vodenja, komentiranja, motivacijskih nastopov

izven športne javnosti namreč ni mogoče šteti med izjeme, glede katerih je dovolj zgolj obvestilo o pričetku opravljanja dejavnosti (26. člen ZIntPK). Ne drži, da lahko toženka obravnava le kršitve, ki jih ZIntPK določa v poglavju v kazenskih določbah. Te določbe namreč predstavljajo prekrške. Tožnik pa zaradi dogodka pri vročanju dopisa z dne 29. 4. 2016 ni trpel nobenih posledic. Predlagala je zavrnitev tožbe.

9. Tožnik je v drugi pripravljalni vlogi še dodal, da ne drži, da pri izdaji akta ni bilo treba upoštevati določb ZUP, saj je tako stališče potrjeno s sodno prakso (VSRS, I Up 73/2016, UPRS, I U 744/2014, I U 1648/2016). Zaključne ugotovitve so ugotovitveni upravni akt. Čeprav sicer toženka ostaja na ugotovitveni ravni, ugotavlja kršitev dolžnega ravnanja, s tem pa posega v pravni položaj tožnika. Ponovil je svoje navedbe glede presoje odločitve TIRS, nejasnega poziva, neutemeljene navedbe o zamolčanju opravljanja dejavnosti. Iz izreka dovoljenja št. 1/2016 pa izhaja, da se dovoljenje podeljuje za obdobje, v katerem tožnik opravljal delo župana, torej velja za celotno obdobje od začetka opravljanja dejavnosti dne 7. 4. 2016, brez omejitev, zato ni jasno, od kod toženki podlaga, da tožnik dejavnosti ne sme opravljati do izdaje odločbe oziroma, da mora najprej pridobiti dovoljenje, šele nato pa prične z opravljanjem dejavnosti. V nobenem primeru pa tožniku ni treba glede na 26. člen ZIntPK zaprositi za izdajo dovoljenja za opravljanje športne dejavnosti ne glede na statusno obliko opravljanja te dejavnosti.
10. Toženka je v odgovoru na drugo pripravljalno vlogo prerekala vse navedbe tožnika in še dodala, da je upoštevala veljavno sodno prakso. Tožniku so bila zagotovljena vsa procesna jamstva po ZUP (omogočanje izjave, predložitve dokumentacije, itd). Toženka je tožnika pozvala z dopisom z dne 29. 4. 2016, da ji predloži podatke, za katere ocenjuje, da so pomembni za razjasnitev dejanskega stanja.
11. Tožba ni utemeljena.
12. V obravnavanem primeru je sporen ugotovitveni akt toženke, s katerim je ta ugotovila, da ravnanje tožnika pri posredovanju podatkov v postopku izdaje dovoljenja komisije za opravljanje dejavnosti samostojnega podjetnika po 26. členu ZIntPK, ko je: (1) komisiji zamolčal vodenje oddaje Survivor ter druge relevantne podatke (časovno obremenitev, koriščenje izrednega plačanega in neplačanega dopusta, nepredložitev pogodbe, s katero je že razpolagal, ter zamolčanje dejstva, da dejavnost že opravlja); (2) poslovni subjekt, s.p., odprl pred izdajo dovoljenja komisije po 26. členu ZIntPK ter bil zaradi navedenega od 7. 4. 2016 do izdaje dovoljenja komisije 23. 6. 2016 v nezdržljivosti funkcijo (kršitev

prvega odstavka 27. člena ZIntPK); (3) v času od 15. 4. 2016 do 3. 6. 2016 opravljaj pridobitno dejavnost vodenja oddaje Survivor, ne da bi za opravljanje dejavnosti prejel dovoljenje komisije (kršitev četrtega odstavka 26. člena ZIntPK), predstavlja kršitev integritete, kot jo opredeljuje 3. točka 4. člena ZIntPK.

13. Tožnik odločitev toženke izpodbija iz razlogov bistvenih kršitev določb postopka, napačne uporabe materialnega prava ter zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja.
14. Sodišče se bo opredeljevalo do tožbenih ugovorov po posameznih vsebinskih sklopih.

Glede kršitev določb postopka:

15. Položaj toženke je opredeljen v 5. členu ZIntPK, ki določa, da je komisija za preprečevanje korupcije samostojen in neodvisen državni organ, ki z namenom krepitve učinkovitega delovanja pravne države in preprečevanja njenega ogrožanja s koruptivnimi dejanji v okviru in na podlagi zakonov samostojno izvršuje pristojnosti in opravlja naloge, določene v tem in v drugih zakonih. Komisija ima predsednika komisije in dva namestnika predsednika komisije, ki so funkcionarji (prvi odstavek 7. člena ZIntPK). Komisija deluje in odloča kot kolegijski organ, ki ga sestavljajo funkcionarji iz prvega odstavka 7. člena tega zakona; zadeve obravnava na sejah, kjer sprejema mnenja, stališča in druge odločitve, ki morajo biti sprejete vsaj z dvema glasovoma (prvi odstavek 11. člena ZIntPK). Komisija svoje poslovanje uredi s poslovnikom in drugimi splošnimi akti; poslovník se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije (drugi odstavek 11. člena ZIntPK).
16. Pristojnost komisije ob sumu korupcije ali drugih kršitev obravnava 13. člen ZIntPK. Ta določa, da lahko komisija na lastno pobudo, na podlagi prijave pravne ali fizične osebe ali na zahtevo iz drugega odstavka tega člena uvede postopek zaradi suma korupcije, kršitve predpisov o nasprotju interesov, omejitvi poslovanja ali o lobiranju ali zaradi ocene in odprave posamičnih ali sistemskih korupcijskih tveganj ali kršitev etike in integritete javnega sektorja (prvi odstavek). V drugem odstavku so opredeljeni še ostali upravičeni vlagatelji zahteve, v tretjem odstavku je določen prednostni način obravnave teh zadev, v četrtem odstavku pa sprejetje (in objava) akta o določitvi meril in postopek za določitev vrstnega reda obravnave prijav ter merila in način odločanja o prioritetni obravnavi posameznih zadev. V petem odstavku je nadalje določeno, da po končanem postopku komisija izda načelno mnenje ali ugotovitve o konkretnem primeru, ki ne pomenijo odločanja o kazenski, prekrškovni, odškodninski, disciplinski ali drugi odgovornosti pravne ali fizične osebe in nimajo oblike upravne odločbe, komisija pa lahko obdeluje osebne podatke posameznika, in sicer ime, priimek, funkcijo, položaj in zaposlitev. V šestem odstavku je določena

vsebina (med drugim) ugotovitev o konkretnem primeru, ki tako vsebujejo zlasti opis dejanskega stanja, oceno ravnanja s pravnega vidika, z vidika krepitev integritete javnega sektorja ter z vidika korupcijskih tveganj in v primeru ugotovljenih nepravilnosti ali tveganj pojasnilo, kakšno bi bilo dolžno ravnanje. V primeru, kadar se ugotovitve komisije nanašajo na določeno ali določljivo fizično ali pravno osebo, komisija osnutek ugotovitev pred javno objavo pošlje tej osebi, ki se lahko v roku 7 delovnih dni izjasni o navedbah v ugotovitvah. Če se obravnavana oseba do navedb v osnutku ne izjasni, to ni ovira za izdajo ugotovitev komisije. Če komisija na podlagi mnenja pristojnega organa oceni, da obstaja verjetnost, da bi to ogrozilo interese predkazenskega, kazenskega ali drugega nadzornega ali sodnega postopka, osnutka ugotovitev obravnavani osebi ne pošlje (sedmi odstavek). Komisija načelna mnenja in ugotovitve o konkretnem primeru skupaj z odgovorom obravnavane osebe predstavi javnosti z objavo na svoji spletni strani in na drug primeren način. Če bi javna objava ugotovitev komisije ogrozila interese predkazenskega, kazenskega ali drugega nadzornega ali sodnega postopka, se komisija o terminu in vsebini javne objave predhodno posvetuje s pristojnim organom (osmi odstavek). V prvem odstavku 15. člena ZIntPK pa je predpisana uporaba zakona, ki ureja splošni upravni postopek, v primerih, če s tem zakonom ni določeno drugače.

17. Uvodoma sodišče ugotavlja, da med strankama ni spora, da je sprejet akt po svoji vsebini ugotovitveni upravni akt iz 2. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1), saj toženka z njim ugotavlja dolžno ravnanje oziroma kršitve le-tega na podlagi ugotovljenega dejanskega stanja in materialnopravnih norm, ki veljajo za take primere. Zato je kot tak lahko predmet presoje v upravnem sporu. Tako tudi ustaljena sodna praksa. To pa posledično pomeni, da za njegovo vsebino veljajo enaka pravila kot za upravne akte, ki jih opredeljuje ZUP (ki se - kot povedano zgoraj - uporablja subsidiarno v postopkih po ZIntPK), razen če ZIntPK ne določa drugače.
18. Tožnik ugovarja, da obrazložitev nima vseh sestavin iz 214. člena ZUP, primarno že zato, ker ni nikjer navedena uporaba ZUP, kljub drugemu odstavku 3. člena ZUP. Sodišče ugotavlja, da 13. člen ZIntPK predpisuje postopek v takem primeru, kot je obravnavani, tožnik pa ne ugovarja, da toženka po tej določbi ne bi ravnala, saj je tožnika seznanila z osnutkom (oziroma ga je seznanila z več osnutki ugotovitev o konkretnem primeru), ga večkrat pozvala, da se opredeli do ugotovljenih dejstev in okoliščin, da konkretizira dokazni predlog, bil pa je tudi prisoten na seji komisije ipd. V izpodbijanem aktu sicer res ni navedeno, da je toženka uporabila postopkovne določbe ZUP, kar pa po oceni sodišča ne predstavlja take pomanjkljivosti obrazložitve akta, ki bi terjala njegovo odpravo. Res je Upravno sodišče s sodbo in sklepom, I U 1648/2016, za izostanek navedbe o uporabi ZUP v podobnem primeru ocenilo, da gre za kršitev določb postopka, vendar pa ni zgolj iz tega razloga odpravilo izpodbijani akt, temveč je ugotovilo še

druge procesne kršitve, kar je bilo skupaj razlog za odpravo. Ker v obravnavanem primeru ne gre za tak primer, se tožnik brez uspeha sklicuje na to odločitev sodišča. Iz obrazložitve pa tudi nedvomno izhaja, da je toženka dokazuje tožnika (tožnik izrecno navaja odločitev TIRS z dne 8. 5. 2017 in dopis Pro Plus d.o.o. z dne 24. 2. 2017) sprejela, saj jih je ne samo povzela, temveč tudi presodila ter ocenila, da na njeno odločitev ne vplivajo (str. 12, točka 23 in str. 17, točka 47 in dalje). Sodišče tudi sodi, da obrazložitev (četudi iz petega odstavka 13. člena ZIntPK izrecno izhaja, da ugotovitve v konkretnem primeru nimajo oblike upravne odločbe, kar pa ne pomeni, da je dopuščeno, da sme biti tak akt vsebinsko "prazen") vsebuje elemente upravne odločbe, saj je toženka najprej ugotovila dejansko stanje, tako, da je v kronološkem zaporedju predstavila ključna dejstva in ugotovitve, povzela izjasnitev tožnika po posameznih točkah (glede sodelovanja pri projektu Survivor, glede predhodne pridobitve dovoljenja komisije za opravljanje dejavnosti, glede izrednega plačanega in neplačanega dopusta) in se do te po teh posameznih točkah opredelila, navedla relevantno pravo in sprejela mnenje ter svojo odločitev. Torej je navedla ugotovljeno dejansko stanje, razloge v zvezi z dokazi, materialne predpise in razloge, ki so narekovali njeno. Obrazložitev torej zadosti standardu obrazložitve iz 214. člena ZUP.

19. Tožnik tudi ugovarja, da iz akta ni razvidna sestava senata komisije, zaradi česar mu je bil onemogočen preizkus glede morebitne izločitve uradnih oseb.
20. Kot že navedeno zgoraj, je komisija z zakonom (drugi odstavek 11. člena ZIntPK) pristojna za sprejem in izdajo poslovnika. Poslovnik Komisije za preprečevanje korupcije ureja organizacijo in poslovanje komisije kot samostojnega in neodvisnega državnega organa in podrobneje določa postopke, s katerimi komisija uresničuje svoje zakonske naloge na področjih preprečevanja in omejevanja korupcije, nasprotja interesov, krepitve integritete in transparentnosti javnega sektorja ter pravne države (1. člen), kar Poslovnik uvršča med splošne akte, ki je bil sprejet zaradi izvedbe ZIntPK. V tretjem odstavku 7. člena Poslovnika je (med drugim) določeno, da je senat komisije sklepčen, če sta na seji senata komisije prisotna vsaj dva člana senata. Kadar senat komisije zaseda v polni sestavi, odločitve sprejema z večino glasov navzočih članov, v primeru, ko zaseda v sestavi dveh članov, odločitve sprejema soglasno. Sodišče ugotavlja, da je ureditev sestave komisije (kot kolegijskega organa) in načina sprejemanja njenih odločitev, kot izhaja iz citiranega tretjega odstavka 7. člena Poslovnika, skladna z ZUP, ki ga toženka uporablja pri svojih postopkih. Po tretjem odstavku 207. člena ZUP sme kolegijski organ, kadar odloča o zadevi, odločati, če je navzočih več kot polovica njegovih članov, odločbo pa sprejme z večino glasov navzočih članov, če ni z zakonom, podzakonskim predpisom, odlokom samoupravne lokalne skupnosti, splošnih aktov, izdanim za izvrševanje javnih pooblastil ali na podlagi ustave ali zakona sprejetim poslovníkom določena posebna večina. Iz obravnavanih ugotovitev o konkretnem primeru sestava senata res ne izhajajo konkretna imena

članov senata, ki je sprejela obravnavani akt, vendar pa je toženka k odgovoru na tožbo posredovala sodišču zapisnik seje komisije z dne 20. 12. 2017, na katerem je bil med drugim sprejet tudi sklep o sprejemu obravnavanih ugotovitev, hkrati pa je tudi navedeno, da je komisija odločala v sestavi dveh članov (predsednika komisije Borisa Štefaneca in namestnika predsednika dr. Igorja Lambergerja) in odločitev sprejela soglasno (in tako veljavno odločala). Sodišče je tožniku v postopku poslalo drugopis zapisnika z dne 20. 12. 2017, vendar tožnik izjave glede morebitne izločitve članov senata v svojih nadaljnjih vlogah pred sodiščem ni podal. Ti zapisniki sej pa so tudi javno objavljeni na spletni strani komisije in torej vsem dostopni. Sestavi senata pa bi tožnik lahko ugovarjal že na 16. seji komisije dne 18. 4. 2017, na katero je bil vabljen, saj so bili na njej prisotni vsi trije člani senata: predsednik dr. Boris Štefanec in njegova namestnika dr. Igor Lamberger in Irma Sedlar (torej tudi člana senata, ki sta nato odločala o sprejetju izpodbijanega akta), vendar iz posnetka seje ni razvidno, da bi tožnik to pravno sredstvo uveljavljal. Sodišče zato tudi ta tožbeni ugovor (ki je po vsebini povsem pavšalen) ne sprejema kot utemeljenega.

21. Tožnik še ugovarja, da iz obrazložitve ni jasno, katere zakonske določbe naj bi kršil, ko je zamolčal vodenje oddaje Survivor in ostale podatke, saj je TIRS z odločbo ugotovil, da registracija s.p. ustreza projektu, v katerem je v njegovem drugem delu nastopal kot učitelj, trener, motivator, športni strokovnjak ipd, ne pa kot voditelj, in, da je bil poziv toženke v postopku izdaje dovoljenja z dne 29. 4. 2016 nejasen, saj je bil pozvan le, da posreduje relevantne podatke, zaradi česar mu ni mogoče očitati (v tem postopku), da ni poslal vsega, kar bi moral. Sodišče sodi, da iz obrazložitve jasno izhaja, da je tožnik z zamolčanjem zgoraj navedenih podatkov (po oceni toženke, ki ji pritrjuje tudi sodišče) kršil integriteto, ki je kot pojem opredeljena v 3. točki 4. člena ZIntPK, zato ta ugovor že iz tega razloga ne vzdrži. Ker pa toženka v postopku izdaje dovoljenja ni bila seznanjena, s koliko oziroma katerimi pogodbami oziroma morebitnimi drugimi listinami, *ki se nanašajo na opravljanje dejavnosti z namenom opravljanja dobička* (kar je tudi navedeno v dopisu), tožnik razpolaga, je bil tudi njen poziv, da ji tožnik *na podlagi 138. člena ZUP posreduje podatke, ali še koga zaposluje in druge podatke, za katere ocenjuje, da so pomembni, ustrezen in zadosti natančen*. Tožnik se zato ne more sklicevati, da ZIntPK nikjer ne določa, da mora tožnik posredovati vse pogodbe, s katerimi razpolaga, saj to jasno (četudi ne izrecno) izhaja iz 26. člena ZIntPK, ki je bil podlaga za izdajo dovoljenja, in je torej bil tudi materialnopravna podlaga za poziv toženke.
22. Tožnik tudi ugovarja, da mu dopis v postopku izdaje dovoljenja po 26. členu ZIntPK ni bil vročen po ZUP. Kot je toženka tudi sama navedla, je bil dopis z dne 29. 4. 2016 (povzet v prejšnji točki obrazložitve) tožniku res poslan šele 16. 5. 2016 (in ne že 29. 4. 2016, kar je sicer relevantno glede na 26. člen ZIntPK, o čemer se bo sodišče opredelilo v nadaljevanju sodbe) in da ga je tožnik (oziroma

njegova partnerka) prejel šele 20. 5. 2016 oziroma se z njim seznanil 21. 5. 2016, vendar pa za tožnika opisano postopanje ni imelo nikakršnih posledic v postopku izdaje dovoljenja po 26. členu ZIntPK. Tožniku je namreč bilo omogočeno, da se je izjavil (in to po tem, ko se je vrnil iz Azije oziroma točneje - kot kažejo podatki spisov - iz Filipinov), toženka pa mu je z odločbo z dne 23. 6. 2016 dovoljenje tudi izdala. V obravnavanem primeru pa opisano postopanje toženke v kontekstu presoje bistvenih kršitev določb postopka ni relevantno.

Glede napačne uporabe materialnega prava in zmotne ter nepopolne ugotovitve dejanskega stanja

23. Tožnik ugovarja, da je toženka ravnala v nasprotju z odločitvijo pristojnega organa in ravnala preko svojih zakonskih pristojnosti, ko je tožnikovo sodelovanje pri projektu Survivor označila kot vodenje oddaje, kjer pa je tožnik sodeloval kot športni strokovnjak, trener, mentor, motivator.
24. Drži, da je TIRS ugotovil, da registracija tožnika kot poslovnega subjekta s.p. Športne storitve glede na register dejavnosti ustreza (med drugim) sodelovanju tožnika pri projektu Survivor, s čimer strinja tudi toženka (str. 12, točka 23), vendar pa - kot je toženka tudi navedla v obrazložitvi - v tem postopku ustreznost registracije poslovnega subjekta ni bila presojana, temveč je toženka ugotavljala vsebino tožnikovega sodelovanja pri projektu Survivor glede na podatke, s katerimi je razpolagala - to so: pogodba o produkcijsko programskem sodelovanju s Pro Plus d.o.o. z dne 10. 4. 2016, pojasnilo Pro Plus d.o.o. z dne 24. 2. 2017, javna objava na spletni strani 24ur.com in ogledi oddaj ter na tej podlagi zaključila, da iz pogodbe izhaja, da je njen predmet priprava izvirnega avdiovizualnega dela z naslovom Survivor, da je bistven element pogodbe, da je voditelj AV dela tožnik, da se je tožnik zavezal, da izvajanje obveznosti po tej pogodbi ustreza registraciji njegove poslovne dejavnosti (1. člen pogodbe) ter da iz dopisa Pro Plus z dne 24. 2. 2017 ne izhaja izrecno, da tožnik pri projektu ni sodeloval kot voditelj. Sodišče zato sodi, da toženka svojih pristojnosti ni prekoračila, temveč je podatke presojala v smislu (in okviru) določbe 13. člena ZIntPK.
25. Tožnik nadalje ugovarja, da je bila toženka od 15. 4. 2016 seznanjena, da tožnik opravlja še dodatno dejavnost, vendar v dopisu z dne 29. 4. 2016 ni nikjer navedla, da tožnik krši 27. člen ZIntPK, izdajo dovoljenja pa je tudi vodila za drugo in ne športno dejavnost.
26. Podatki spisa potrjujejo, da je tožnik poslal toženki obvestilo o opravljanju dodatne dejavnosti z dne 14. 4. 2016, ki ga je toženka prejela 15. 4. 2016. Iz tega obvestila tožnika izhaja, da se tožnik aktivno ukvarja z moto športom in aktivnostmi, ki so povezane z varnostjo v cestnem prometu, da je s tem povezano

tožnikovo strokovno sodelovanje z različnimi subjekti (društva, radijske in TV postaje, idr.), zaradi česar je odprl s.p. Športne storitve za opravljanje dela v popoldanskem času, pri čemer želi opravljati dejavnost, ki se navezuje na strokovno sodelovanje v cestnem prometu, ocenil, da bi za te aktivnosti porabil 2-4 ure tedensko, poudaril pa je nameravano izvajanje dejavnosti v svojem prostem času in z lastnimi sredstvi. Obvestilu je priložil sklep o vpisu v poslovni register Slovenije (s klasifikacijo dejavnosti, med drugim: 85.510 izobraževanje, izpopolnjevanje, usposabljanje na področju športa, rekreacije, 93.190 druge športne dejavnosti) in pogodbo o poslovnem sodelovanju s naročnikom Blago mix d.o.o. z dne 8. 4. 2016, iz katere izhaja, da bo tožnik (s.p.) kot prevzemnik del za naročnika izvedel usposabljanja športne in offroad vožnje z osebnimi vozili motornimi kolesi. Podatki spisa tudi potrjujejo, da toženka v dopisu z dne 29. 4. 2016 tožnika res ni opozorila, da krši 27. člen ZIntPK.

27. Po 26. členu ZIntPK poklicni funkcionar ob javni funkciji ne sme opravljati poklicne ali druge dejavnosti, namenjene pridobivanju dohodka ali premoženjske koristi (prvi odstavek). Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko poklicni funkcionar opravlja pedagoško, znanstveno, raziskovalno, umetniško, kulturno, športno in publicistično dejavnost ter vodi kmetijo in upravlja z lastnim premoženjem, razen če drug zakon določa drugače. Funkcionar, ki dobi dovoljenje delodajalca oziroma sklene pogodbo za opravljanje ene od naštetih dejavnosti, razen v primerih športne ali publicistične dejavnosti, vodenja kmetije ali upravljanja z lastnim premoženjem, mora v roku 8 delovnih dni od pričetka opravljanja dejavnosti o tem pisno obvestiti komisijo ter priložiti dovoljenje delodajalca in sklenjeno pogodbo za opravljanje dejavnosti ali poklica (drugi odstavek). Komisija lahko v roku 15 delovnih dni od prejema obvestila iz prejšnjega odstavka uvede postopek ocene nezdružljivosti funkcije, če oceni, da obstaja verjetnost, da bi glede na konkreten obseg in naravo dejavnosti ter glede na funkcijo, ki jo opravlja poklicni funkcionar, opravljanje te dejavnosti predstavljalo nesorazmerno tveganje za objektivno in nepristransko opravljanje funkcije ali ogrozilo njeno integriteto. V tem primeru lahko komisija funkcionarju z odločbo prepove opravljati dodatno dejavnost ali pa mu postavi pogoje in omejitve, ki jih mora spoštovati pri opravljanju te dejavnosti (tretji odstavek). Če drug zakon ne določa drugače, lahko komisija poklicnemu funkcionarju dovoli tudi opravljanje poklicne ali druge dejavnosti, namenjene pridobivanju dohodka, pri čemer komisija upošteva javni interes ter stopnjo tveganja, da bi opravljanje te dejavnosti vplivalo na objektivno in nepristransko opravljanje funkcije ali ogrozilo njeno integriteto. Če želi poklicni funkcionar dohodek pridobiti od organa, v katerem opravlja svojo funkcijo, dovoljenja ne izda. Če izda dovoljenje, sme komisija funkcionarju postaviti tudi pogoje in omejitve, ki jih mora spoštovati pri opravljanju druge dejavnosti (četrti odstavek). Če komisija ugotovi, da funkcionar ne spoštuje omejitev in pogojev iz odločbe po tretjem odstavku ali iz dovoljenja

po prejšnjem odstavku ali opravlja poklicno ali drugo dejavnost na način, ki vpliva na objektivno in nepristransko opravljanje funkcije, z odločbo dovoljenje prekliče. Funkcionar mora takoj, najkasneje pa po pravnomočnosti odločbe o preklicu dovoljenja, prenehati opravljati poklicno ali drugo dejavnost (peti odstavek). 27. člen istega zakona pa določa, da poklicni funkcionar ne sme biti član oziroma opravljati dejavnosti upravljanja, nadzora ali zastopanja v (med drugim) gospodarskih družbah (prvi odstavek).

28. Glede na citirani določbi 26. in predvsem 27. člena ZIntPK toženka tožniku glede na dejansko stanje, kot je bilo toženki znano v času poziva z dne 29. 4. 2016 (prej povzeto obvestilo tožnika z naštetimi prilogami), ne bi (še) mogla očitati nobenih kršitev ZIntPK, še zlasti glede na 26. člen ZIntPK, ki ne samo da v določenih primerih opravljanja dodatne dejavnosti poklicnega funkcionarja zavezuje le k obveznosti, da komisijo o tem obvesti (drugi odstavek), temveč mu lahko komisija opravljanje dodatne dejavnosti z namenom pridobivanja dohodka omogoči z izdajo dovoljenja (četrti odstavek), kar pa je odvisno od ugotovljenega dejanskega stanja ter presoje komisije. Ob v tem času ugotovljenem dejanskem stanju je torej toženka presodila, da do kršitve zakona ni prišlo, je pa tožnika pozvala k dopolnitvi vloge (zaradi spremembe za vlogo za izdajo dovoljenja), čemur je tožnik tudi sledil. Izdajo dovoljenja pa je toženka vodila za dejavnost, kot jo je tožnik priglasil, in mu dovoljenje tudi izdala. Zato pri tem ni relevantno, ali je toženka sledila presoji registracije dejavnosti, kot jo je opravil TIRS, saj je bilo vlogi tožnika za izdajo dovoljenja ugodeno, tožnik pa zoper to odločitev ni sprožil upravnega spora (šesti odstavek 26. člena ZIntPK), pa bi ga lahko, če bi menil, da dovoljenja toženke za opravljanje prijavljene dejavnosti ne potrebuje in da zadošča, da je toženko o tem obvestil (drugi odstavek 26. člena ZIntPK).
29. Iz prej povzetih določb 26. in 27. člena ZIntPK pa tudi nedvomno izhaja podlaga za poziv tožniku glede časovne obremenitve izvajanja dejavnosti tožnika, saj mora toženka (pri morebitni oceni nezdružljivosti funkcije) presoditi opravljanje dejavnosti glede na njen konkreten obseg in naravo (tretji odstavek 26. člena ZIntPK), oziroma mora (pri morebitni izdaji dovoljenja) upoštevati javni interes ter stopnjo tveganja, da bi opravljanje te dejavnosti vplivalo na objektivno in nepristransko opravljanje funkcije ali ogrozilo njeno integriteto (četrti odstavek 26. člena ZIntPK). Sem pa nedvomno sodi tudi časovna komponenta opravljanja dodatne dejavnosti.
30. Ob nesporno izkazanem dejstvu, da je bil tožnik zaradi sodelovanja pri projektu Survivor odsoten od 15. 4. 2016 do 5. 6. 2016 (bival je na Filipinih), to, da se toženka ni opredelila do iz obvestila prijavljeno časovno obremenitev prijavljene dejavnosti (2 - 4 ure tedensko v prostem času in z lastnimi sredstvi) glede na očitek tožniku, da je zamolčal (tudi) podatek o časovni obremenitvi opravljanja dejavnosti, na pravilnost tega akta ne vpliva, saj je ta podatek (kot povedano v

prejšnji točki obrazložitve) pomemben pri presoji toženke v zvezi z morebitno oceno nezdržljivosti funkcije z opravljanjem dodatne dejavnosti oziroma pri izdaji dovoljenja za opravljanje dodatne dejavnosti. Povedano drugače: ker je tožnik zamolčal, da je bil odsoten *ves čas od 15. 4. 2016 do 5. 6. 2016*, je (bila) navedba o časovni obremenitvi opravljanja dejavnosti, kot izhaja iz obvestila, zavajajoča. Zato tudi niso pravno relevantne navedbe tožnika, da je svoje sodelovanje pri projektu Survivor uskladi z funkcijo župana (in opravljal svojo funkcijo preko razpoložljive tehnologije kot je skype, itd) in da ni jasno, kako je toženka ugotovila, da tožnik te dejavnosti ni opravljal v svojem prostem času glede na to, da jo je opravljal v času svojega dopusta. Gre namreč za to, da je tožnik hote zamolčal trajanje svoje odsotnosti in zato do morebitne ocene toženke, ali je njegova odsotnost vplivala ali ne na opravljanje njegove funkcije župana, kot tudi, kdaj naj bi tožnik to dejavnost res opravljal, še ni prišlo.

31. Tožnik se tudi ne more razbremeniti očitka spornega ravnanja iz (2) in (3) točke v izreku opredeljenega ravnanja, ki predstavlja kršitev integritete, z navedbami, da je ravnal v skladu z zakonom, konkretno z drugim odstavkom 26. člena ZIntPK, toženka pa ne. Po njegovem mnenju bi ga namreč morala toženka seznaniti do 30. 4. 2016 (pa ga je šele 20. oziroma 21. 5. 2016), da rabi dovoljenje za opravljanje dodatne dejavnosti, ker obvestilo iz drugega odstavka 26. člena ZIntPK ne zadostuje, zato zamuda roka ne sme iti v njegovo škodo, kot tudi, da tretji odstavek 26. člena ZIntPK ne predvideva, da zavezanec preneha z dejavnostjo, ko prejme tako seznanitev.
32. Res je, da drugi odstavek 26. člena ZIntPK izrecno določa, da mora funkcionar v roku 8 delovnih dni *od pričetka opravljanja dejavnosti* obvestiti toženko o opravljanju dejavnosti, torej je jasno, da funkcionar dejavnost v takih primerih (lahko) že opravlja. Zakon tudi določa, da lahko v roku 15 dni od prejema obvestila komisija uvede postopek ocene nezdržljivosti funkcije ali funkcionarju postavi pogoje in omejitve (tretji odstavek 26. člena), iz systemskega pojasnila z dne 11. 7. 2011, na katerega se sklicuje tudi tožnik pa še, da funkcionarju, ki komisijo obvesti o pričetku opravljanja dejavnosti ni potrebno čakati na odgovor komisije, preden prične z delom in da če komisija postopka v 15 dneh ne uvede, funkcionarja o tem ne obvešča (16. točka). Iz povedanega bi tako utegnili izhajati, da ima tožnik prav in da je imel podlago za tako svoje prepričanje zato, ker v zakonsko določenem roku ni prejel dopisa toženke o nasprotnem (torej, da je opravljanje prijavljene dejavnosti nezdržljivo z opravljanjem funkcije poklicnega funkcionarja), vendar pa v obravnavanem primeru ta razlaga ne vzdrži sodne presoje. Sodišče namreč sodi, da očitkov, ki izhajajo v izreku po točkah (in ki vso to ravnanje tožnika opredeljujejo kot kršitev integritete), ni mogoče obravnavati in presojati ločeno oziroma vsakega posebej, saj so povezana. Konkretno to pomeni naslednje: nedvomno je (tudi po presoji sodišča) izkazano, da je tožnik v postopku vložitve obvestila z dne 14. 4. 2016 in tudi kasneje v postopku izdaje dovoljenja z

dne 23. 6. 2016 zamolčal podatke, relevantne za odločanje po 26. členu ZIntPK, saj je že v času vložitve obvestila razpolagal s: - sklenjeno pogodbo s Pro Plus o produkcijsko programskem sodelovanju z dne 10. 4. 2016, - podatki o časovni obremenitvi (odsotnost zaradi sodelovanja pri tem projektu (koriščenje izrednega plačanega in neplačanega dopusta), - zamolčal pa je tudi dejstvo, da to dejavnost že opravlja (tožnik je namreč - kar je tudi sam navedel - naslednji dan po vložitvi obvestila odpotoval na Filipine, tj. 15. 4. 2016 in se vrnil 5. 6. 2016). Vsebina vseh teh zamolčanih podatkov pa bi od tožnika kot poklicnega funkcionarja terjala drugačno ravnanje, zato je njegovo ravnanje (bilo) le navidezno pravilno. Tožnik bi namreč moral (glede na vsebino pogodbe z dne 10. 4. 2016 in časovno obremenitev zaradi njene sklenitve) zaprositi toženko za izdajo dovoljenja iz četrtega odstavka 26. člena ZIntPK. Tako izhaja tudi iz že omenjenega Sistemskega pojasnila z dne 11. 7. 2011, ki v 19. točki pojasnjuje, da se postopek za izdajo dovoljenja prične na prošnjo funkcionarja, ki mora navesti upravičene razloge, zakaj želi poleg javne funkcije opravljati še pridobitno dejavnost in po potrebi tudi izkazati relevantna dejstva v zvezi s tem. Po pogodbi s Pro Plus d.o.o. z dne 10. 4. 2016 je tožnik nedvomno pridobil dohodek, iz nje pa ne izhaja, da je tožnik opravljal le športno dejavnost, torej zgolj obvestilo ne pride v poštev, še zlasti ne glede na Pojasnila toženke z dne 6. 6. 2011, po katerih se obveznost obvestila toženki po drugem odstavku 26. člena ZIntPK nanaša le na primere odplačne dejavnost (z med drugim športnega področja), ki se trajnejše in kontinuirano izvaja za isto pravno ali fizično osebo ali skupino oseb. Za tak primer, kot opisan v Pojasnilu, namreč nedvomno ne gre. V pogodbi s Pro Plus pa tudi ni nikjer navedeno, da naj bi bila v času sklenitve 10. 4. 2016 oziroma v času vložitve obvestila z dne 14. 4. 2016 ta pogodba oziroma njena vsebina "poslovna skrivnost", kot to zatrjuje tožnik. Četudi pa bi bila, pa to na obveznost funkcionarja, da jo predloži in s tem seznanji toženko, ne vpliva, saj je funkcionar dolžan toženki v presojo predložiti vse pogodbe (ali druge listine), sklenjene z namenom pridobivanja dohodka, kar mu nalagata 26. in 27. člen ZIntPK. Zato je bil zaključek toženke, da je zaradi opisanega ravnanja prišlo (tudi) do kršitve 27. člena ZIntPK (nezdružljivost funkcij poklicnega funkcionarja in opravljanje dejavnosti kot poslovni subjekt s.p.) (očitek ravnanja iz (2) točke) in do kršitve četrtega odstavka 26. člena ZIntPK (za opravljanje dodatne dejavnosti tožnik ni imel dovoljenja toženke) (očitek ravnanja iz (3) točke), pravilen.

33. Sodišče se s tožnikom tudi ne strinja, da mu toženka očita ravnanje, ki ni opredeljeno kot kršitev, ker 3. točka 4. člena ZIntPK (na katero se sklicuje toženka v izreku) določa "le" definicijo pojma *integritete*.
34. V 4. členu ZIntPK so določeni pomeni izrazov v tem zakonu. Tako je v 3. točki *integriteta* opredeljena kot pričakovano delovanje in odgovornost posameznikov in organizacij pri preprečevanju in odpravljanju tveganj, da bi bila oblast, funkcija, pooblastilo ali druga pristojnost za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom,

pravno dopustnimi cilji in etičnimi kodeksi. Iz podane definicije nedvomno izhaja, kaj je *integriteta*, torej se tudi da logično in razumno sklepati, kaj predstavlja njeno kršitev, to pa je ravnanje, ki je v nasprotju s to opredelitvijo, zaradi česar bi bila posebna razlaga pojma *kršitev integritete* nesmiselna oziroma vsaj odvečna. Kršitve načela zakonitosti zato toženki že iz tega razloga ni mogoče očitati. V obravnavanem primeru pa je toženka pravilno zaključila, da ravnanje tožnika predstavlja kršitev integritete, ko je ugotovila, da tožnik kot nosilec javne funkcije - župan ni ravnal, kot je pričakovano in odgovorno (pri preprečevanju in odpravljanju tveganj pri uporabi funkcije kot pristojnosti za odločanje), ko ni ravnal v skladu z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etičnim kodeksom.

35. V X. poglavje ZIntPK pa so opredeljeni prekrški po tem zakonu in predpisane kazni zanje, za takšen postopek pa v tem primeru ni šlo, temveč za (kot že povedano) postopek, ki ga toženka vodi na podlagi 13. člena ZIntPK in na podlagi katerega je tudi pristojna, da presodi, kaj predstavlja kršitev integritete, in ki ne pomeni odločanja o kazenski, prekrškovni, odškodninski, disciplinski ali drugi odgovornosti pravne ali fizične osebe (peti odstavek 13. člena ZIntPK).
36. Sodišče je zato glede na povedano zaključilo, da je bil postopek pred izdajo izpodbijanega akta pravilen in zakonit, izpodbijani akt pa je na zakonu utemeljen. Tožbo tožnika je nato na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 kot neutemeljeno zavrnilo.
37. Sodišče je o zadevi odločilo na nejavni seji, brez oprave glavne obravnave (59. člen ZUS-1), saj je tožnik predlagal, da sodišče vpogleda v listine, ki so del upravnega spisa, v katere je sodišče vpogledalo in ocenilo v okviru presoje zakonitosti izpodbijanega akta. Enako je sodišče postopalo tudi glede navedene sodne prakse (Vrhovnega in Upravnega sodišča), na katero se je tožnik skliceval v svojih vlogah. Sodišče ni opravilo predlaganih poizvedb pri Pošti Slovenije glede vročanja dopisa z dne 29. 4. 2016 (ni namreč sporno, da je bil dopis poslan 15. 6. 2016), predloga zaslišanja tožnika pa tožnik ni substanciral in ga iz tega razloga sodišče ni izvedlo. Dokazi, predlagani v drugi pripravljalni vlogi tožnika so podani po izteku prekluzivnega roka iz 28. člena ZUS-1, torej prepozno, zato jih sodišče tudi ni izvedlo.
38. Odločitev o stroških postopka tožnika temelji na določbi četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, po kateri v primeru, če sodišče tožbo zavrne, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 21. maj 2019

Predsednica senata
mag. Miriam Temlin Krivic, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe:

